

Pavel a văzut slava noului legământ

1 decembrie 2008

Gili Cârstea

Citeam recent o știre a agenției care „privește lumea de la Roma,” și care ne spunea că Vaticanul susține doctrina neprihănirii prin credință, că aceasta este evanghelia care trebuie dusă lumii, și că mișcarea ecumenică este cea prin care va fi dusă evanghelia până la marginile pământului.

Nu este de mirare, deci, agitația pe care o produc astăzi mulți pastori adventiști de avangardă. Ei susțin că evanghelia este „doar îndreptățire,” că orice altceva este anatema, iar Pavel este singura autoritate credibilă la acest subiect.

La o astfel de concluzie nu poți ajunge decât atunci când ești dispus să parcelezi drastic opera marelui apostol al neamurilor, și să arunci la gunoi cea mai mare parte a scrierilor lui.

Pavel nu a inventat evanghelia, și nici măcar nu a studiat-o la facultatea de teologie din Ierusalim, al cărei student eminent fusese. Din contră, școala făcuse din el un dușman înverșunat al veștilor bune pe care Dumnezeu dorea să le descopere poporului Său și lumii prin Isus Hristos.

Biblia vremii lui era Vechiul Testament, iar lucrurile tulburătoare care se întâmplau în Israel la acea dată nu puteau fi susținute cu Scriptura, după părerea teologilor și cărturarilor vremii. Ca și profesorii lui, Pavel nu reușea să înțeleagă că vestea bună adusă de ucenici era puternic ancorată în Biblie, și că ceea ce se desfășura sub ochii lor era chiar împlinirea profețiilor din Daniel, Ezechiel, Osea, Ioel, Zaharia și Maleahi. Ceea ce îi împiedica să perceapă corect realitatea era mährama academică ce nu poate fi dată jos decât „în Hristos” (2 Cor 3:14-18).

Cum a scăpat Pavel din această capcană? Cum a căzut mährama de pe ochii lui? Ce a zguduit monumentală citadelă a religiozității și performanțelor școlare ale unui fariseu care trăia după cea mai îngustă partidă a credinței dată sfinților odată pentru totdeauna?

Dacă ar fi să rezumăm experiența lui în câteva cuvinte, am putea spune că el a văzut realmente slava noului legământ.

Pavel era prezent la întâlnirea Sinedriului, atunci când martirul Ștefan a fost chemat să explice motivul pentru care el și adepții noii credințe susțin că Templul și întreg sistemul ceremonial și-au împlinit menirea în Hristos.

Deși asculta în tăcere, selecta audiență era ostilă acestui mod de a interpreta istoria sacră. Dar când Ștefan s-a apropiat de punctul sensibil al discuției, de subiectul crucial al noului legământ, „s-a produs o rumoare în sală,” iar marele preot s-a sculat și și-a sfâșiat hainele. Ștefan a fost oprit să dezvolte subiectul, și tot ce a mai apucat să spună, peste tumultul clerical ce cuprinsese sala, a fost că ei se împotrivesc Duhului Sfânt. A fost scos afară și omorât cu pietre.

Ce spusese Ștefan, ca să provoace acea repulsie și împotrivire? El nu făcuse decât să citeze un verset din Scriptură, pe care toată lumea îl cunoștea: „Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul sau care va fi locul Meu de odihnă? N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?...” Pe temelia acestui verset, Ștefan spunea că „Cel Preaînalt nu locuiește în case făcute de mâini omenești.”

Aceasta este ideea centrală a noului legământ. Locul odihnei lui Dumnezeu este templul inimii, ființele inteligente sunt casa lui Dumnezeu, iar scopul Său etern în planul de mântuire este să revină în locuințele părăsite și pustiite de păsările necurate și urâte care stăpânesc Babilonul cel mare.

Ideea aceasta a început să vibreze cu putere în mintea lui Pavel. Ce dorise Dumnezeu să spună prin Isaia? Dacă interpretarea lui Ștefan era corectă? El nu studiasse acest subiect în seminar. Acum se trezea dezorientat, tulburat, furios că este descoperit într-un subiect atât de controversat și actual.

Peste toate acestea se suprapunea un element obiectiv, greu de evitat. În timp ce acuzatorii lui Ștefan expuneau cauza nemulțumirii lor, că „omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui locaș sfânt și împotriva Legii,” și că „l-am auzit zicând că acest Isus din Nazaret va dărâma locașul acesta, și va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise,” s-a întâmplat un lucru ieșit din comun. Ascultați:

„Toți cei ce ședeau în Sobor s-au uitat țintă la Ștefan, și fața lui li s-a arătat ca o față de înger” (Fapte 6:15).

Pe fața lui Ștefan strălucea aceeași lumină care strălucise și pe fața lui Moise, aceeași lumină care acoperise pe Hristos pe muntele schimbării la față, aceeași lumină care acoperise familia sfântă din Eden. Este slava legământului cel veșnic, lumina Șekinei așezată în locul sfânt, casa, templul lui Dumnezeu.

Nu ni se spune dacă slava aceasta s-a menținut pe tot timpul expunerii lui Ștefan. Știm doar că slava venea din înțelegerea scenei pe care Ștefan tocmai o admira:

„Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a zis: „Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Fapte 7:55-56).

Ștefan vedea slava lui Dumnezeu, adică realizarea scopului lui Dumnezeu în Isus Hristos, primul om de pe pământ, după căderea lui Adam, care beneficiase de realizarea măreață a legământului cel veșnic.

Prezența lui Isus la dreapta lui Dumnezeu era cea mai puternică și evidentă confirmare că legământul cel veșnic a fost inaugurat, că unirea dintre natura umană și cea divină este soluția cerului la problema păcatului, că aceasta este calea consacrată către desăvârșirea creștină. Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu era chiar „slava lui Dumnezeu,” adică prima reproducere a caracterului lui Dumnezeu într-o ființă umană, din familia omenească despărțită de Dumnezeu.

Strălucirea de pe fața lui Moise venea din același izvor ceresc de lumină asupra Sanctuarului. Lui i se descoperise scopul lui Dumnezeu în Sanctuar prin metaforele sistemului ceremonial, și i se explicase că templul este o pildă pentru scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Tot Sanctuarul era o reprezentare a lui Hristos, și implicit a bisericii, trupul Său.

Privind „fața de înger” a lui Moise, poporul a fugit plin de groază. Din milă pentru ei, Domnul a fost de acord ca Moise să pună o măhramă, atât pe față, cât și peste scrierile lui. Domnul și prietenul Său Moise știau câtă spaimă, împotrivire și ură urma să declanșeze, în toate generațiile, descoperirea scopului lui Dumnezeu cu poporul Său, adică legământul cel veșnic.

Dar acum, în Sinedriu, poporul nu a mai fugit îngrozit din fața slavei de pe fața lui Ștefan. Acum ei stăteau pe scaunul lui Moise, fața lor nu strălucea, iar acest necunoscut nu putea fi decât un impostor, o unealtă a amăgirilor demonice prin care lucrarea lui Dumnezeu era atacată frontal. Aveau puterea să se opună acestei amenințări mortale, și au făcut-o fără ezitări.

Prin acest act, ei transmiteau cerului mesajul ancestral al civilizației umane controlate de Satana: „Urâm, respingem și condamnăm regula guvernării divine, unirea dintre natura divină și cea umană. O considerăm o lege a sclaviei, și de aceea o refuzăm cu toată puterea noastră.”

Pavel era zguduit zdravăn de lumina nouă care începea să strălucească în inima lui. Dacă Ștefan avea dreptate, iar el amenința și omora adevăratele temple ale Duhului Sfânt? Alte și alte versete ale Scripturii străfulgerau tenebrele din mintea lui, confirmând scopul lui Dumnezeu de a încheia cu poporul Său legământul cel veșnic.

Sub această presiune psihică a plecat spre Damasc, fără să-și imagineze că va avea o întâlnire de gradul trei tocmai cu slava de pe fața lui Ștefan. Experiența aceasta fiind copleșitoare, nu s-a mai putut împotrivi, iar căderea măhramei de pe fața lui a fost atât de bruscă și violentă încât i-a produs orbire fizică.

Doar când și-a pierdut vederea fizică a reușit să capete vederea spirituală pe care nu o avusese niciodată. Atunci a văzut „slava lui Dumnezeu strălucind pe fața

lui Isus Hristos,” înțelegând perfect ce a vrut Ștefan să spună: „Hristos în voi, nădejdea slavei.”

Pavel a devenit cel mai redevabil apărător al tainei lui Dumnezeu, și cel mai prolific scriitor al Bibliei la subiectul legământului cel veșnic, al locuirii Duhului Sfânt în templul inimii. Doar inexplicabila orbire laodiceană poate face pe cineva să spună că evanghelia este exclusiv îndreptățirea prin credință.

Evanghelia care nu prezintă pe Dumnezeu descoperit în trup, care nu proclamă slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos, și care nu vede scopul lui Dumnezeu în Sanctuar, nu poate fi o veste bună decât pentru cei care vor să țină omenirea departe de slava legământului cel veșnic.

Un hristos care nu este împlinirea scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice, care nu a fost un templu al lui Dumnezeu prin Duhul, și a cărui întrupare s-a încheiat în Betleem, este un hristos fals, hristosul ecumenic pe care îl onorează întreaga creștinătate îmbarcată în trenul frăției globale.

Pavel nu prezintă un asemenea hristos, și o astfel de evanghelie. Toată opera lui este marcată de argumentul zdrobitor adus de Ștefan, că Dumnezeu locuiește în altfel de case, și că aceasta este taina lui Dumnezeu ținută ascunsă timp de veacuri. El a văzut slava noului legământ strălucind pe fața lui Ștefan, și a înțeles că Dumnezeu urmărește să restabilească întoarcerea slavei în poporul Său. Sanctuarul noului legământ trebuie curățit, restaurat, adus la starea lui originală, așa cum era înainte de căderea lui Adam. O generație a poporului lui Dumnezeu trebuie să fie făcută „continuarea întrupării lui Hristos,” înainte ca marea controversă să se poată încheia cu un verdict în favoarea guvernării divine.

Marele apostol nu a făcut decât să meargă mai departe, pe drumul deschis de Ștefan; iar Ștefan nu a făcut decât să lege versetele Vechiului Testament – Scriptura vremii lui – de exemplul și modelul pus înaintea lor: Omul Isus Hristos.

Ieremia fusese explicit: „Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul!” Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ier 31:33-34).

Prin Osea, Domnul încercase să vorbească despre acest subiect, în limbajul acelei vremi, singurul prin care putea comunica ceva inteligibil despre instalarea sistemului de operare divin în mintea umană, despre Nunta Mielului: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!” (Osea 2:19-20).

Ezechiel era și mai explicit: „Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi sădi și-i voi înmulți, și voi pune locașul Meu cel Sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor ști că Eu sunt Domnul, care sfințește pe Israel, când Locașul Meu cel Sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor.” (Eze 37:26-28).

Acum Ștefan văzuse inaugurarea legământului cel veșnic în Omul Isus Hristos, și constatase efectele lui asupra inimii omenesci. Când omenescul este unit cu divinul, omul nu păcătuiește. Aceasta era vestea bună, evanghelia, pe care dorea să o comunice fraților lui din conducerea bisericii. Dar nu a fost lăsat nici măcar să înceapă.

Pavel, deși a recunoscut că el nu poate vorbi despre lucrurile profunde ale lui Dumnezeu din pricina primitivismului teologic în care se complac frații lui de la Ierusalim, a fost autorul cu cea mai mare contribuție la subiectul „taina lui Dumnezeu.”

În Evrei, el ar fi dorit să pătrundă mai adânc în „cuvântul despre neprihănire,” dar era evident deranjat de atitudinea celor care preferau hrana pentru copii. Permanent a fost constrâns să țină biberonul la gura colegilor din lucrare, iar în final a ajuns în închisoare și la moarte tot din pricina faptului că frații lui nu au reușit să treacă de bariera că evanghelia este doar îndreptățire. Pentru ei, epistola către Evrei a rămas permanent un mister, și de aceea Efesul și-a pierdut dragostea dintâi, ratând încheierea legământului cel veșnic cu acea generație.

Până în ziua de azi biserica a rămas la nivelul îndreptării prin credință, incapabilă să digere „cuvântul despre neprihănire” (Evr 5:13), și să pătrundă în taina lui Dumnezeu, astfel ca trâmbița a șaptea să poată suna.

Când se va decide să ia în serios provocarea lui Pavel că este cazul să lase în urmă „învățăturile începătoare ale credinței,” biserica va putea onora scopul lui Dumnezeu cu ea, devenind întruparea continuă a lui Hristos. Va vedea „slava noului legământ” în epistolele lui Pavel, și se va lăsa convinsă să vină la Nunta Mielului.

***